

Stenactis annua in Thijssse's Hof.

Foto J. STRIJBOS.

Stenactis annua. — Dit mooie astertje is drie jaar geleden in Thijssse's hof komen aanwaaien en wel op de grasvelden, die gaandeweg plaats zullen maken voor duinvegetatie. Eerst hadden we één plant, die heeft zich blijkbaar uitgezaaid, want nu al drie jaren achtereen kunnen wij ons verheugen in de prachtige witte bloempjes, wit met een heel flauw vleugje van lila. Als echte asters bloeit Stenactis tot laat in het najaar, ditmaal haalt hij misschien Nieuwejaar. Maar hoewel onze planten rijkelijk bloeien, vermenigvuldigen ze zich niet snel, al hebben ze ook ruimte genoeg. En wie weet, vandaag of morgen is de zwerver weer verdwenen. T.

De visschen van de Wieringermeer. — Vroeger trokken veel visschen door het Amsteldiep tusschen Wieringen en de vaste wal. Toen het Amsteldiep eenige jaren geleden was afgedamd, schoolden de visschen nog eenigen tijd samen voor den dam, maar vrij spoedig leerden ze den weg vinden oostwaarts om Wieringen heen. Daar zagen ze langzamerhand hun uitweg nauwer worden, maar de groote gaten noord en zuid van de Oude Zeug bleven bruikbaar tot eind Juli 1929. En thans scholen zij weer samen voor die gaten en de visschers slaan er een goeden slag. Merkwaardig is het, dat de dieren in zoo korten tijd zich hebben weten te oriënteren.

Men maakt zich er wel eens over bezorgd, of bij het droogmalen van de Wieringermeer een hinderlijke groote hoeveelheid visch op het droge zou komen. Dat kan meevallen, want reeds nu zijn kanalen en tochten gebaggerd, waar ze altijd water genoeg kunnen vinden en bovendien kunnen ze het Meer verlaten door de spuisluizen en door de pompen. De schoepen van de centrifugaalpomp staan zoo wijd uiteen, dat de visch met goede kans van ongedeerd te blijven kan worden uitgemalen. De pomp van het Andijker proefpolder heeft ook met succes gave paling gemalen. T.

Een ter hulpsnellende poes en een hulp vragende zwaluw. — Deze zomer was ik op bezoek bij een familie, die een poes met een jong van enige weken oud had. Toen ik me eens met de dieren bezig hield zei een dochttertje des huizes tegen me: „wil U eens wat zien? Gaat U dan eens even met me mee.” Ze bracht me toen met het jong op de arm naar een kelderluik, tilde dit op, daalde in de kelder af en bleef in de ingang er van, waar ze een eindweeg boven uit stak, staan. Toen zette ze het kleine poesje dicht aan de rand van het keldergat, zo, dat de kop naar de opening gericht was. De oude poes, die ons gevolgd was en op enige afstand was blijven toekijken, beschouwde kennelijk haar kind in gevaar en wat deed ze? Ze rende plotseling toe, greep het van achter met de bek stevig vast en sleurde het een eindweegs van de gevaarlijke plek weg.

Niet zelden ziet men, dat een kat haar jongen in de bek weg draagt. Steeds bijt ze daarbij voorzichtig tastend toe. Had onze poes het nu ook zo gedaan, dan had er gevaar bestaan, dat het jonge diertje, tot verzet geprikkeld, naar beneden gestort was. Poës begreep dit kennelijk volkomen en daarom hapte ze nu zeer snel en krachtig toe. Ze wist dus verschillend te handelen, al naar dat de omstandigheden dit eischen. —

Een vrouw, staand achter haar huis, houdt zich onledig met huishoudelijke bezigheden. Een zwaluw komt onafgebroken om haar heen cirkelen en soms in zulke enge kringen, dat ze het hoofd van de vrouw bijna aanraakt. Deze, grote vriendin van dieren als ze is, verweert zich niet. Doch het hinderlike doen van de vogel begint haar te verdrieten en ze mompelt bij zich zelf, „wat wil je toch lastig beest?” Dit doet haar bedenken, dat in de dichtbij staande schuur zwaluwen een nest hebben. Nu ziende, dat de deur er van dicht is, gaat ze, gevolgd door de zwaluw, er heen en opent deze, waarop de zwaluw naar binnen scheert en de vrouw verder niet meer lastig valt. —

Zijn ook deze beide voorvallen er geen sprekende bewijzen voor, dat sommige dieren verstand hebben?

Winschoten.

W. W. SCHIPPER.

Toen de kopie van het bovenstaande reeds verzonden was, vernam ik nog iets over poes, wat hier volledigheidshalve niet onvermeld mag blijven. Ze had het n.l. eenmaal bijgewoond, dat haar jong door het geopend keldergat naar beneden gestort was. Ze was dus door ervaring bekend met het gevaar, dat hier bestaan kon. Telkens als ze na het gebeurde de kelder open ziet staan, begint ze te miauwen. S

Een vogelsoort uitgestorven. — De aflevering Juli-Augustus 1929 van Bird-Notes, het orgaan van de Audubon Societies bevat een viertal foto's van de laatste „Heath-hen”, een verwant van ons korhoen. De ondergang van dit dier bewijst, dat men nooit te vroeg kan beginnen met de bescherming van bedreigde diersoorten. In 1870 was deze vogel uitgestorven op het vaste land van Noord-Amerika en kwam hij alleen voor op het bekende eiland Martha's Vineyard, waar hij de bescherming genoot van de Staat Massachusetts, gesteund door organisaties van vogelvrienden. De Staat heeft een afzonderlijk Department of Conservation, dat 70000 dollars heeft gespendeerd, om de vogel te behouden. Pogingen om het aantal broedplaatsen uit te breiden mislukten. In 1908 bestonden er nog slechts 100 individu's, en in 1916 was dit aantal gestegen tot 2000. In 1916 werd het terrein geteisterd door een brand en er bleven slechts 150 vogels gespaard, meeren-deels hanen. Toen ging het snel achteruit, ondanks alle pogingen tot redding. In 1927 waren er nog slechts 13 vogels, waarvan 2 hennen en op 11 Mei 1929 werd de laatste Heath-hen gezien. Eigenlijk was het lot van de soort al beslist, toen zij slechts één enkel klein broedgebied moest bewonen. T.